

MARTA ALÒS || VIURE PER VEURE

La guerra heretada

Fa pocs dies el jutjat d'instrucció número tres de Santa Coloma de Farners ha condemnat Àngels Monera, la passatgera de l'aeroport de Girona que es va negar a obeir l'ordre de dos guàrdies civils a deixar de parlar en català per parlar en castellà, a pagar una multa de 180 euros i les costes processals per una falta lleu de respecte a l'autoritat. No és aquesta la primera vegada, i em temo que tampoc no serà la darrera, que llegim als diaris la vulneració dels drets de catalans i catalanes perquè cometem, ai las, el terrible crim de parlar una llengua minoritzada. Tot i que han passat anys d'ençà l'arribada d'una democràcia que, deien, ens havia de salvar de tots els mals, fets com aquests ens demostren que la lluita continua. Quan finalment el dictador Franco va morir al llit d'un hospital, molts van pensar que el malson de la persecució de tot allò que feia tuf de cultura catalana s'havia acabat. Amb la mort de l'home s'iniciava una nova etapa, amb una democràcia com a garant de totes les llibertats, també per al nostre poble. Si amb la dictadura la nostra llengua havia estat perseguida, prohibida, reduïda i expulsada de l'àmbit públic, era lògic que molts pensessin que, amb

Cal repassar la història, una eina imprescindible per anar pel món sense tornar a caure en la mateixa pedra

l'arribada de la democràcia espanyola, el respecte i la defensa de la diversitat cultural i lingüística dels pobles que conviuen dins del territori espanyol esdevindria el pal de paller d'aquesta nova etapa per la qual molts havien lluitat. L'any 1978, Televisió Espanyola ens sorprenia gratament emetent amb subtítols en castellà per a la resta de l'Estat espanyol, la representació en català de l'obra *Salomé* d'Oscar Wilde. Tanmateix, aquella petita mostra de canvi es va esvaïr com el fum i es va fer evident que el català només és ben rebut a Espanya si no exerceix com a català. Molts van ser els confiats i molts han estat els decebuts. La conclusió final és que aquella anhelada democràcia no va respondre a allò que hom n'esperava. Tanmateix, els confiats no van tenir en compte una peça important de l'engranatge que formava part de l'ADN d'aquesta democràcia que tot just començava a caminar. Era democràcia sí, però espanyola, ai! Cal repassar la història, una eina imprescindible per anar pel món sense el perill de tornar a caure en la mateixa pedra. Cal, però, seguir caminant, sempre recordant aquella dita àrab: "Els gossos borden, però la caravana segueix el seu camí."